

Koncept adhikára (doslova právo, mandát, kvalifikace) tematizuje tradiční indickou představu, že různé skupiny lidí mají různou kvalifikaci pro přístup k posvátným textům, pro pořádání obětí a potažmo i pro vysvobození. Tradičně byla adhikára odvozována od pozice, kterou člověk zastával v rámci hierarchického řádu světa, tj. především od příslušnosti k jedné ze čtyř varen, do nichž se indická společnost tradičně dělí.

Rámmohan Ráj (1772-1833) je předchůdcem tzv. neohinduismu, který vznikl v Bengálsku jako reakce na střet se západním myšlením a jehož představitelé se skrze reinterpetaci vlastní historie pokouší ustavit jednotnou náboženskou a kulturní identitu Indie. Tak se i Rámmohan příklonem k více než tisíc let staré filosofickónáboženské doktríně advaita-védánty obrací k tradičním formám, naplňuje je však novým obsahem. Největší posun oproti tradici přitom spočívá v Rámmohanově reinterpetaci adhikáry. Snaží se formulovat takovou cestu k vysvobození, která by nikoho apriori nevyklučovala. Místo aby však adhikáru zcela odmítl, využívá jejího potenciálu jakožto autoritativního termínu a pouze ji nově definuje – kvalifikaci má podle něj každý, kdo není diskvalifikován sekundárně, tj. na základě své neschopnosti, a kdo po vysvobození touží.

Tímto nenápadným posunem se dostává do sporu se zjevenými texty, k jejichž autoritě se ovšem zároveň odvolává. Nové promýšlení role zjevených textů na jedné straně a rozumu a zkoumání přírody na straně druhé je proto symptomem Rámmohanova inovativního postoje. Práce se v souvislosti s jeho reinterpetací adhikáry soustřeďuje na způsob, jakým Rámmohan své inovace napojuje na tradiční prostředí, resp. pokouší se nastínit širší hemeneutický kontext této reinterpetace.